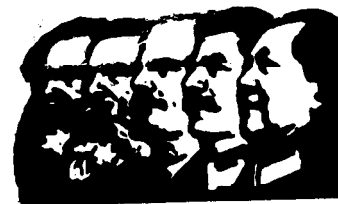

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ζαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ.-ΦΑΞ 5232553 ΤΕΤΑΡΤΗ 28 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1996 ΑΡ. ΦΥΛ. 263 ΔΡΧ. 150

Εκλογικό κατέβασμα σε όλες τις περιφέρειες ΜΕΓΑΛΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΝΙΚΗ ΤΟ ΜΕΤΩΠΟ ΟΑΚΚΕ- ΟΥΡΑΝΙΟΥ ΤΟΞΟΥ

Ενισχύστε τον κοινό προεκλογικό αγώνα

Το εκλογικό μέτωπο της ΟΑΚ-ΚΕ με το “Ουράνιο Τόξο” αποτελεί μια μεγάλη πολιτική εξέλιξη, μια σπουδαία νίκη του δημοκρατικού και αριστερού κινήματος και μια συνάντηση με βαθύ ιστορικό νόημα.

Εδώ δεν ταιριάζει απλά να ζητούμε την ψήφο και το δυνάμωμα ενός εκλογικού συνδυασμού, αλλά να ζητάμε από το λαό, και πιο πολύ από την αριστερή και δημοκρατική πρωτοπορία, να πάρουν έμπνευση και κουράγιο απ’ αυτή την ενότητα και να την κάνουν σημαία τους.

Αυτά ισχύουν και για μας τους ίδιους. Αυτή η ενότητα ως προς

το εύρος και το βάθος της ξεπερνάει και τους αρχικούς εκλογικούς σχεδιασμούς της ΟΑΚΚΕ. Αποδείχτηκε μέσα στη ζωή ότι αθόρυβα και σταδιακά μέσα από τις δοκιμασίες της πολιτικής πάλης είχαν διαμορφωθεί και για τις δύο οργανώσεις οι όροι μιας πολύ προωθημένης, για τις σημερινές συνθήκες, πολιτικής ενότητας. Αυτό καθρεφτίζεται κυρίως στην κοινή απόφαση των έξι σημείων της 25^{ης} Αυγούστου, αλλά και στον προωθημένο και ισότιμο τρόπο με τον οποίο λύθηκαν τα πολιτικά και οργανωτικά ζητήματα της κοινής καθόδου, δηλαδή το ζήτημα της τηλεόρασης, των υποψη-

φίων και το οικονομικό.

Η συμφωνία των 6 σημείων είναι ένα βαρύ πλήγμα στην καρδιά του ελληνικού σοβινισμού, που τώρα με υστερία σηκώνει κεφάλι. Αυτό γίνεται με την καταγγελία από θέση αρχής όλων των των εθνικών εξωτερικών μετώπων, όλης του της ιστορικής πλατφόρμας για το εσωτερικό και της βασικής βαλκανικής του συμμαχίας. Ωστόσο η συμφωνία των 6 σημείων δεν είναι απλά αντιεθνικιστική. Το ανοιχτό και στην πρώτη γραμμή της συμφωνίας κάλεσμα για την υποστήριξη της ευρωπαϊκής πορείας της χώρας, η αρχή της μη επέμβασης στα εσω-

τερικά, η καταγγελία της ελληνοσερβικής συμμαχίας, η αναγνώριση ουσιαστικά μακεδονικού έθνους και η τοποθέτηση για την Τουρκία ως μη εχθρού είναι μαχαιριές και στην καρδιά της ρωσικής στρατηγικής του “ορθόδοξου τόξου” στα Βαλκάνια.

Η πολιτική όμως δύναμη της κοινής καθόδου στις εκλογές δε βρίσκεται μόνο και τόσο στο περιεχόμενο μιας διακήρυξης, όσο κυρίως στη φύση των δυνάμεων που την προωθούν. Αυτός ο συνδυασμός δίνει το μεγάλο πολιτικό βάρος στην κάθοδο.

Η ΟΑΚΚΕ είναι ένας ισχυρός, πολιτικά και ιδεολογικά, πυρήνας

πρωτοπόρων επαναστατών που έχει αρχίσει να έχει κύρος στην πολιτική ζωή, παρά το μικρό του όγκο, χάρη στη συγκροτημένη ενιαιομετωπική δημοκρατική του γραμμή και τη θαρραλέα του στάση. Όμως από αυτόν τον πυρήνα λείπει ακόμα η πρακτική οργανική σύνδεση με το ζωντανό κίνημα των καταπιεσμένων, ώστε η πολιτική θέση να αποκτήσει πρακτική υλική ισχύ.

Το “Ουράνιο Τόξο” είναι η αδύναμη, ακόμα, πολιτικά, αλλά συγκλονιστικά βαθιά φωνή της μεγαλύτερης καταπίεσης στη

συνέχεια στη σελ. 2

Το μακεδονικό μειονοτικό κίνημα και το “Ουράνιο Τόξο”

Το “Ουράνιο Τόξο” ιδρύθηκε πριν τις ευρωεκλογές του '94 από τα πιο δραστήρια στελέχη της μακεδονικής εθνικής μειονότητας μετά από μια πολύχρονη πορεία. Πιο ειδικά οι νέοι Μακεδόνες μετά το 1974 άρχισαν να οργανώνονται σε εκείνα από τα ελληνικά κόμματα που έδειχναν πιο προοδευτικά σε σχέση με το μειονοτικό: Το ΠΑΣΟΚ και κύρια το ψευτοΚΚΕ. Το ψευτοΚΚΕ συγκέντρωσε τα περισσότερα από τα πιο προωθημένα πολιτικά στοιχεία αξιοποιώντας το πελώριο διεθνιστικό κύρος του παλιού πραγματικού ΚΚΕ. Στις αλλεπάλληλες αξιώσεις αυτών των ανθρώπων να βάλει η καθοδήγηση το μειονοτι-

κό ανοιχτά, αυτή απαντούσε ότι θα γίνει στην κατάλληλη στιγμή. Αυτή η στιγμή δεν ήρθε ποτέ. Τότε, πάνω στην κρίση του σοσιαλισμού το 1989 και τις ζυμώσεις για όλα, οι Μακεδόνες αποχώρησαν μαζικά καταγγέλλοντας το ψευτοΚΚΕ και το ΠΑΣΟΚ για τη διπροσωπία τους.

Τότε άρχισαν οι πρώτες συζητήσεις και οι αναζητήσεις για μια ανεξάρτητη κίνηση και η νέα μακεδονική εθνική συνείδηση φούντωσε όταν οι εθνικοφασίστες στην Ελλάδα ξεκίνησαν την επίθεση με το όνομα ενάντια στη Δημ. της Μακεδονίας, αρνούμε-

συνέχεια στη σελ. 2

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΩΝ ΕΚΛΟΓΩΝ ΣΤΙΣ 22 ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ

Αυτές οι εκλογές ξεσκεπάζουν καλύτερα από οτιδήποτε άλλο το βρώμικο χαρακτήρα της ηγεσίας Σημίτη και αποτελούν αφετηρία μιας εποχής επέλασης των ρωσόδουλων για την κυριαρχία στο ΠΑΣΟΚ και για την κατάκτηση όλων των νευραλγικών τομέων της κρατικής μηχανής. Αυτές οι εκλογές είναι όργιο πραξικοπηματισμού και πολιτικής δολιότητας.

Είναι πραξικοπηματικές όχι απλά γιατί αναστρέφουν τις διαβεβαιώσεις μιας κυβέρνησης και τις υποτιθέμενες συλλογικές αποφάσεις ενός κόμματος, αλλά γιατί η φύση τους είναι ακριβώς ο αιφνιδιασμός, δηλαδή το εσκεμμένα ανενκδήλωτο από τα πριν χτύπημα δίχως να έχουν από τα πριν εμ-

φανιστεί στις συνειδήσεις του λαού ακόμα και οι πιο μακρινοί λόγοι που θα έκαναν αυτές τις εκλογές αναγκαίες.

ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑ

Συμπύκνωση του πραξικοπηματισμού είναι ο χρόνος-ρεκόρ πραγματοποίησης αυτών των αιφνιδιαστικών εκλογών μέσα στο καλοκαίρι και τυπική πολιτική του εκδήλωση το κουρέλιασμα κάθε συνταγματικής δικαιολόγησης της πρόωρης προσφυγής στις κάλπες.

Δίπλα σ’ αυτά βρίσκεται η πολιτική δολιότητα, δηλαδή η παραπλάνηση των μαζών, αλλά και των βασικών αντιπάλων που έπρεπε να καθυστερούσαν. Αιφνιδιασμός λοιπόν και παραπλάνη-

ση. Αυτή η ταχτική αξίζει να αναλυθεί, γιατί εδώ βρίσκεται και το μυστικό αυτών των εκλογών.

συνέχεια στη σελ. 3

Αγαπητοί αναγνώστες και φίλοι, σας παρακαλούμε να στέλνετε την ενίσχυσή σας για την εκλογική μας μάχη στο λογαριασμό 160/762367-40 της Εθνικής Τράπεζας.

ΜΕΤΩΠΟ ΟΑΚΚΕ-ΟΥΡΑΝΙΟΥ ΤΟΞΟΥ

συνέχεια από τη σελ. 1

χώρα, της εθνικής καταπίεσης. Το "Ουράνιο Τόξο" είναι το ζωντανό, πρακτικό και αντιφατικό κίνημα των καταπιεσμένων, που η ουσιαστική πολιτική απαίτησή του είναι ο επαναστατικός δημοκρατισμός, δηλαδή το ξερίζωμα ως τα έγκατα όλης της εθνικιστικής γενετικής προκατάληψης της άρχουσας τάξης.

Η ενότητα της ΟΑΚΚΕ με το "Ουράνιο Τόξο" δίνει μια νέα πολιτική ποιότητα, καθώς πλασιάζει τα θετικά τους και εξουδετερώνει, σ' ένα βαθμό, τα αντίστοιχα κενά. Έτσι το μέτωπό τους μπαίνει ξαφνικά και με ορμή στο κέντρο των εξελίξεων και δημιουργεί πολιτικό γεγονός. Κανείς δε θα μπορεί να μείνει αδιάφορος στο ότι η πολιτική έκφραση μιας ιστορικής και απαγορευμένης εθνικής μειονότητας με πελώριο ιδεολογικό και πολιτικό βάρος για όλο το βαλκανικό νότο ενώνεται, έστω και ταχτικά, με ένα ελληνικό επαναστατικό κόμμα, που τολμάει να αρνείται όλη την εθνική γραμμή της αστικής τάξης και να οικοδομεί κεντρικά πολιτικά μέτωπα. Μ' αυτή την ενότητα το "Ουράνιο Τόξο" σπάει τη γεωγραφική και πανεθνική του απομόνωση και έρχεται στο κέντρο της χώρας. Αντίστοιχα, η ΟΑΚΚΕ σπάει για πρώτη φορά τον κλοιό που έχτισε εναντίον της ο σοσιαλφασισμός και ο οππορτουνισμός των "μικρών" της υποτιθέμενης πρωτοπορίας.

Ασφαλώς μια τέτοια ενότητα δεν ήταν μια απλή διεργασία, κυρίως για τους έλληνες κομμουνιστές και την αριστερά των Μακεδόνων. Οι έλληνες κομμουνιστές έπρεπε να περπατήσουν μόνοι τους για μια δεκαετία το μακρύ δρόμο της απόλυτης ρήξης με τον εθνικισμό και το μεγαλοιδεατισμό του κυρίαρχου έθνους, για να κατακτήσουν την ωριμότητα που χρειαζόταν ώστε να κάνουν μια τόσο προωθημένη πρόταση συνεργασίας με το "Ουράνιο Τόξο", ενώ η μακεδονική αριστερά της μειονότητας έπρεπε και να διαπιστώσει την ανάγκη της πολιτικής πάλης, αλλά και να χωριστεί από το μακεδονικό εθνικισμό.

Έτσι μπορέσαμε να ενώσουμε κι από τις δύο πλευρές το κομμένο νήμα που μέσα στο παλιό ηρωικό ΚΚΕ και το ΔΣΕ έδενε Έλληνες και Μακεδόνες στον κοινό αγώνα για την εθνική και κοινωνική απελευθέρωση. Έπρεπε στο βάθος να περάσουν δεκαετίες για να αποκαλυφθεί το ψεύτικο ΚΚΕ σαν αποκρουστικό ψοφίμι μπροστά στους έλληνες και τους μακεδόνες αριστερούς, ώστε να προκύψει τελικά και μια ΟΑΚΚΕ και ένα "Ουράνιο Τόξο".

Ασφαλώς αυτό είναι το πρώτο βήμα μιας ενότητας που το δίχως άλλο θα προκαλέσει τόσο μίσος όση είναι και η αξία της. Και τα χτυπήματα θα έχουν ένα και μοναδικό στόχο: Να αξιοποιήσουν τις διαφορές που μοιραία υπάρχουν και όποια αντίθεση προκύψει ανάμεσα στα δύο κόμματα για να προκαλέσουν την καχυποψία,

αρχικά, και ένα ρήγμα, αργότερα. Πράγμα που σημαίνει ότι πρέπει να επιστρατευθεί πιο μεγάλο πνεύμα ενότητας, αλληλεγγύης, επαγρύπνησης και, κυρίως, να τηρηθεί η πιο ανοιχτή και ειλικρινής στάση σε όποιο πρόβλημα, πολιτικό ή οργανωτικό, ξεπηδήσει μέσα στον κοινό προεκλογικό αγώνα.

Όμως, σε τελευταία ανάλυση, το τοιμένο αυτής της ενότητας θα είναι η στάση της δημοκρατικής και επαναστατικής πρωτοπορίας. Είναι δηλαδή με πόση δύναμη αυτή θα αγκαλιάσει τον κοινό συνδυασμό, με πόση θέρμη θα ενισχύσει τις εκδηλώσεις του και θα δουλέψει για να ψηφιστεί.

σεως της στιγμής και, στη συνέχεια, να γίνει ο αποδέκτης και ο οργανωτής των αντιφασιστικών διαθέσεων της πλατιάς δημοκρατικής μάζας του λαού και της νεολαίας, που ανησυχεί μπροστά στο ενδεχόμενο του πολέμου και του φασισμού. Ο συνδυασμός ΟΑΚΚΕ-"Ουράνιου Τόξου" θα είναι η αρχή ενός δημοκρατικού μετώπου που θα αντιπαρατεθεί για πρώτη φορά σ' αυτές τις εκλογές στο σοσιαλφασισμό με αριστερό και δημοκρατικό πρόσωπο, δηλαδή με το πρόσωπο Σημίτη-Συν, και θα τον αποκαλύψει. Ταυτόχρονα πρέπει να περιμένουμε ότι οι ανοιχτοί εθνικοφασίστες τύπου Έμπερτ, Σαμαρά, Τσοβόλα και ο

βασικά έξοδα της εκλογικής καμπάνιας που αφορούν παράβολα υποψηφίων και τύπωμα ψηφοδελτίων θα μοιραστούν στη μέση. Το ποσό που πέφτει στις πλάτες μας είναι γύρω στα 4.000.000. Αυτό σημαίνει ότι οι σύντροφοι και οι φίλοι της ΟΑΚΚΕ πρέπει να βοηθήσουν, ώστε στο τέλος η ΟΑΚΚΕ να μη βρεθεί με ένα χρέος που να την πνίγει.

Έτσι κι αλλιώς όμως ένα μεγάλο βήμα έγινε.

Ο δρόμος για το μεγάλο αντιφασιστικό δημοκρατικό και πατριωτικό μέτωπο έχει ανοίξει. Ο σοσιαλφασισμός και ο φασισμός θα βρουν μπροστά τους μια απροσδόκητη αντίσταση.

Το "Ουράνιο Τόξο"

συνέχεια από τη σελ. 1

νοι βασικά την ύπαρξη μακεδονικού έθνους.

Τότε δημιουργήθηκε το πρώτο μισοπολιτικό ανεξάρτητο μόρφωμα των εθνικά Μακεδόνων, η ΜΑΚΙΒΕ (Μακεδονική Κίνηση Βαλκανικής Ευημερίας). Σ' αυτό το διάστημα το κίνημα των Μακεδόνων ξεκαθάρισε με το δεξιό μακεδονικό εθνικιστικό ρεύμα των Σιδηρόπουλου-Τσακνιά και άρχισε να τρέφει ελπίδες για συνεργασία με τις πλατιές εξωκοινοβουλευτικές οργανώσεις τύπου Οικολόγων, Συνεργασιών κ.ά. Στις ευρωεκλογές οι Μακεδόνες δοκίμασαν την αντίστοιχη σχεδόν ταπεινωτική συμπεριφορά από αυτούς και έτσι δημιούργησαν το "Ουράνιο Τόξο" για να κατέβουν στους ευρωεκλογές, όπου πήραν πάνω από 7.500 ψήφους, χώρα η νοθεία και ο εκφοβισμός. Το όνομα "Ουράνιο Τόξο" το χρησιμοποίησαν για να βρουν κάποια πολιτική στήριξη σε ευρωπαϊκό επίπεδο στους κόλπους της ομόθυμης ομάδας στο ευρωκοινοβούλιο που περιλαμβάνει και αντιπροσώπους εθνικών μειονοτήτων. Αυτό δεν εμπόδισε τους φασίστες κάτω από κρατική και πεντακομματική κάλυψη να καταστρέψουν τα γραφεία του "Ουράνιου Τόξου" που άνοιξαν στα τέλη του '95.

Το "Ουράνιο Τόξο" δεν πρέπει να το φανταστεί κανείς σαν ένα συγκροτημένο πολιτικό κόμμα, αλλά σαν ένα μαζικό πολιτικό κίνημα στα σπάργανά του, έναν οργανισμό σε εξέλιξη, που σταδιακά και μέσα από αναζήτηση και εσωτερική πάλη προσπαθεί να λύσει τα πελώρια προγραμματικά, πολιτικά και ιδεολογικά ζητήματα που μπαίνουν σ' αυτή τη νευραλγική, ιστορική και εξόχως πολιτικοποιημένη εθνική μειονότητα. Η εκλογική ενότητα του "Ουράνιου Τόξου" μαζί μας ήταν για εκείνο μια μεγάλη και δύσκολη απόφαση, που έτσι κι αλλιώς επιταχύνει τους παράγοντες της πολιτικής και οργανωτικής του ανάπτυξης.

Αυτό επιβάλλει στην ΟΑΚΚΕ και τα μέλη της να σταθούν με ενθουσιασμό και εμπιστοσύνη δίπλα στους συναγωνιστές του "Ουράνιου Τόξου" σ' αυτή την εκλογική μάχη, αλλά και μετά από αυτήν. Στην υποστήριξη ή όχι του κινήματος της μακεδονικής εθνικής μειονότητας βρίσκεται σήμερα το πρώτο κριτήριο του δημοκρατισμού.

Η ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΤΩΝ 6 ΣΗΜΕΙΩΝ

Το Σάββατο 24.8.1996 συναντήθηκαν στην Αριδαία (Σόμποτοσκο) αντιπροσωπεία της Κ.Ε. της ΟΑΚΚΕ και το Κ.Σ. του "Ουράνιου Τόξου" και αποφάσισαν την εκλογική συνεργασία των δύο κομμάτων και την κάθοδό τους με κοινό ψηφοδέλτιο στις βουλευτικές εκλογές της 22^{ης} Σεπτεμβρίου, σε όλη την επικράτεια, στη βάση πολιτικής συμφωνίας των παρακάτω θέσεων:

1) Υπερασπίζουμε την ευρωπαϊκή πορεία της χώρας και τη συμμετοχή της στην Ε.Ε., επειδή στις δοσμένες παγκόσμιες και τοπικές συνθήκες αυτή δημιουργεί τις ευνοϊκότερες προϋποθέσεις για την πολιτική δημοκρατία στη χώρα μας.

2) Παλεύουμε για ειρηνικές και φιλικές σχέσεις με όλες τις γειτονικές χώρες στη βάση των δημοκρατικών αρχών της ειρηνικής συνύπαρξης, δηλαδή της μη επέμβασης στα εσωτερικά, του σεβασμού της κρατικής κυριαρχίας, της ισοτιμίας και του αμοιβαίου οφέλους. Σε αυτή τη βάση υποστηρίζουμε την άμεση και δίχως όρους αναγνώριση της Δημ. της Μακεδονίας και καταγγέλλουμε την υποστήριξη που παρέχει ο ελληνικός εθνικισμός στο σέρβικο επεκτατισμό για το διαμελισμό και την εθνοκάθαρση στη Βοσνία.

3) Καταγγέλλουμε ότι απέναντι στην Τουρκία ακολου-

θείται σήμερα πολιτική κατασκευής εχθρού. Καμιά από τις διαφορές δε συνιστά απειλή σε ζωτικά κυριαρχικά δικαιώματα της χώρας μας, έχουν υπερεξεγκωθεθεί από εθνικιστές των δύο χωρών και μπορούν και πρέπει να λυθούν ειρηνικά. Καταδικάζουμε την υπερεξοπλιστική υστερία, που αποτελεί το μεγαλύτερο παράγοντα οικονομικής αφαίμαξης της χώρας και του λαού.

Η ίδια πολιτική κατασκευής εχθρού ακολουθείται σήμερα απέναντι στη Δημ. της Μακεδονίας, πέρα από κάθε λογική.

Απαιτούμε πολιτική ειρήνης και φιλίας με τις δύο χώρες.

4) Καταγγέλλουμε τη βάνουσα καταπίεση των εθνικά Μακεδόνων και Τούρκων σαν τη μεγαλύτερη έκφραση πολιτικού αυταρχισμού σ' αυτή τη χώρα. Απαιτούμε την αναγνώρισή τους, όπως και την αναγνώριση των Βλάχων και την παραχώρηση σε αυτούς όλων των δικαιωμάτων που προκύπτουν από τις διεθνείς συνθήκες. Ακόμα καταδικάζουμε την καταπίεση κάθε άλλης εθνικής και θρησκευτικής, συλλογικής και ατομικής έκφρασης.

Η πάλη για την πολιτική δημοκρατία στη χώρα, μέρος της οποίας είναι η υπεράσπιση των δικαιωμάτων των εθνικά καταπιεσμένων, είναι υπόθεση όλων των πολιτών της χώρας, προϋποθέτει το χτύπημα κάθε εθνικής διάκρισης και την ανάπτυξη της πιο στενής

αλληλεγγύης.

Είμαστε αντίθετοι στη χρησιμοποίηση αυτής της πάλης για εξωτερικές κρατικές επεμβάσεις και για τυχόν αμφισβήτηση των υφιστάμενων κρατικών συνόρων.

5) Απαιτούμε το άμεσο και δίχως όρους δικαίωμα επαναπατριsmού των Μακεδόνων πολιτικών προσφύγων και το σταμάτημα της αφαίρεσης της ιθαγένειας των εθνικά Μακεδόνων και Τούρκων που ζουν στο εξωτερικό. Παράλληλα καταγγέλλουμε τη συνέχιση της πολιτικής από το ελληνικό κράτος της επιλεκτικής δημογραφικής αλλοίωσης των περιοχών όπου ζουν οι εθνικά Μακεδόνες.

6) Αγωνιζόμαστε ενάντια σε κάθε μορφή κοινωνικής αδικίας, σε κάθε ρατσισμό και σε κάθε διάκριση σε βάρος του εργαζόμενου λαού, των ελλήνων και ξένων εργατών. Υπερασπίζουμε τον αγώνα του λαού και το δικαίωμά του να ζήσει ανθρωπινά ενάντια στη ραγδαία οικονομική του εξαθλίωση.

**ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΑΚΚΕ
Ηλίας Ζαφειρόπουλος
Κώστας Λιακόπουλος
Διονύσης Γουρνάς**

**ΓΙΑ ΤΟ ΟΥΡΑΝΙΟ ΤΟΞΟ
Βασιλειάδης Πέτρος
Σακελλάριος Νίκος
Δημήτρης Λιθοξόου
Παύλος Βοσκόπουλος
Ηλίας Δαφόπουλος**

Εμείς δεν έχουμε παρά να καλέσουμε κάθε δημοκράτη, κάθε αριστερό και επαναστάτη να υπερασπίσει την πρώτη πολιτική εκδήλωση του δημοκρατικού μετώπου σε μια Ελλάδα που βρίσκεται στα νύχια του νέου Μεσαίωνα. Το δημοκρατικό μέτωπο της ΟΑΚΚΕ και του "Ουράνιου Τόξου" πρέπει να αναδειχθεί σε δύναμη συσπείρωσης της πρωτοπορίας και, σε πρώτη φάση, να τσακίσει τα παρακλάδια της αντίδρασης μέσα στο κίνημα, τα μικρά ψευτοΚΚΕ και τους μικρούς ΣΥΝ, τα μ-λ, τα ΝΑΡ και τις Συσπειρώ-

σκληρός σοσιαλφασισμός τύπου ψευτοΚΚΕ θα δείξουν το θυμό τους απέναντι στο μέτωπο.

Καλούμε όλους τους συντρόφους και τους φίλους της ΟΑΚΚΕ να ενισχύσουν τον κοινό συνδυασμό και, όπου υπάρχουν μόνο οργανωμένες δυνάμεις του "Ουράνιου Τόξου", να εργαστούν δίπλα σ' αυτές και να τις ενισχύσουν. Σε ό,τι αφορά τους υποψηφίους στις ξεχωριστές περιοχές, κάθε υποψήφιος του "Ουράνιου Τόξου" είναι και υποψήφιος της ΟΑΚΚΕ.

Σε ό,τι αφορά το οικονομικό, τα

Δημοκράτες και Αριστεροί, αληθινοί διεθνιστές που αγαπάτε το λαό αυτής της χώρας, που αγαπάτε μια Ελλάδα της Δημοκρατίας και της Προόδου. Εργάτες, εργαζόμενοι που νιώθετε ότι η εθνική καταπίεση είναι μια από τις μορφές που παίρνει η ταξική καταπίεση, και μάλιστα αυτή που υποδουλώνει τους εργαζόμενους του καταπιεστικού έθνους, υποστηρίξτε το Συνδυασμό πολιτικά και οικονομικά. Ψηφίστε ΟΑΚΚΕ-"Ουράνιο Τόξο". Ελάτε δίπλα μας να οργανώσουμε καλύτερα την εκλογική μάχη.

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

15θήμερη εφημερίδα
της ΟΑΚΚΕ
Υπεύθυνος σύμφωνα
με το νόμο
Κώστας Λιακόπουλος
Χαλκοκονδύλη 35
5ος όροφος
Τ.Κ. 104 32 Αθήνα
Τηλ. 5241058
Ετήσια συνδρομή: 3.600
Εξαμηνιαία: 1.800

ΝΙΚΟΣ ΖΑΧΑΡΙΑΔΗΣ

23 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΗΓΕΤΗ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΜΑΣ ΤΑΞΗΣ

Συμπληρώθηκαν φέτος 23 χρόνια από τότε που το βάρβαρο χέρι του σοβιετικού σοσιαλμπεριαλισμού δολοφόνησε τον τιμημένο αρχηγό του παλιού ηρωικού ΚΚΕ Νίκο Ζαχαριάδη. Σήμερα που τα μαύρα σύννεφα του φασισμού υψώνονται πάνω από τη χώρα μας εξαιτίας της κυριαρχίας των φιλορώσικων δυνάμεων στην πολιτική ζωή του τόπου, είναι περισσότερο από ποτέ αναγκαίο να υπερασπίσουμε τη ζωή και το έργο του και να διδαχτούμε από αυτά.

Ο σ. Ν. Ζαχαριάδης ενσάρκωσε τους πόθους και τα οράματα του λαού μας. Η δράση του και ολόκληρη η ζωή του δέθηκε με ό,τι πιο επαναστατικό, τίμιο και προοδευτικό ανάδειξε αυτός ο τόπος. Διαπαιδαγώγησε το κόμμα, την εργατική μας τάξη και ολόκληρο το λαό στο αδιάλλαχτο πνεύμα της πάλης ενάντια σε κάθε ξένη εξάρτηση και εσωτερική σκλαβιά, πάντα στην προοπτική της λαϊκής εξουσίας και του σοσιαλισμού. Το όνομά του είναι γραμμένο με κατακόκκινα γράμματα στην επαναστατική σημαία του ελληνικού προλεταριάτου.

Η πρώτη μεγάλη συνεισφορά του ήταν με το περίφημο γράμμα του μέσα από τις φυλακές της Κέρκυρας για τον ελληνοϊταλικό πόλεμο, όπου δίνει την πρωτοπόρα γραμμή για την ανεπιφύλακτη συμμετοχή του λαού και του κόμματος στον πόλεμο. Μια γραμμή που φτιάχνει το έπος του ΕΑΜ και της Εθνικής Αντίστασης και που αναδεικνύει το ΚΚΕ στο μόνο πατριωτικό κόμμα.

Η δεύτερη μεγάλη συνεισφορά του ήταν ο δεύτερος ένοπλος επαναστατικός αγώνας του Δημοκρατικού Στρατού Ελλάδας. Είναι η πρώτη επανάσταση που ξε-

σπά στις νέες συνθήκες που διαμόρφωσε ο δεύτερος παγκόσμιος πόλεμος και μαζί και το πρώτο χτύπημα στον ανερχόμενο αμερικάνικο μπεριαλισμό.

Η τρίτη και πιο μεγάλη προσφορά ήταν το "όχι" στο σοβιετικό ρεβιζιονισμό όταν προσπάθησε να υπαρπάξει την ηγεσία του ΚΚΕ και να εγκαταστήσει ανθρώπους υποταχτικούς σ' αυτόν και που στη συνέχεια θα προωθούσαν τη γραμμή του στις χώρες τους. Ο Ζαχαριάδης αντιστάθηκε στην αλλαγή της γραμμής του ΚΚΕ, στο ποδοπάτημα των αρχών του κομμουνισμού και στην ωμή επέμβαση των Ρώσων στα εσωτερικά του ΚΚΕ με την προδοτική 6η Ολομέλεια του 1956 και στη συνέχεια με την γενναία στάση του στην 7η Ολομέλεια, όπου και διαγράφηκε από το κόμμα μέσα σε ένα όργιο σοσιαλφασισμού. Ο Ζαχαριάδης κατάγγειλε ανοιχτά όλα τα αμαρτήρα γεγονότα της Τασκένδης το '55 υποκινήθηκαν και οργανώθηκαν από τους Σοβιετικούς και εκτελέστηκαν από Έλληνες όργανά τους. Η αντίσταση του Ζαχαριάδη στο χρυσόστοφο ρεβιζιονισμό, η καταγγελία του, το κύρος που είχε ανάμεσα στους πολιτικούς πρόσφυγες, τους μαχητές και στελέχη του Δημοκρατικού Στρατού Ελλάδας, ανάμεσα στα μέλη και τα στελέχη του ΚΚΕ, ήταν η αιτία για την πολιτική και φυσική εξόντωσή του.

Αμέσως μετά την 7η Ολομέλεια ο γραμματέας του ΚΚΕ για 25 χρόνια εξορίστηκε στο Σουργκούτ της Βορειοανατολικής Σιβηρίας, όπου και δολοφονήθηκε από την ΚΓΒ την 1η Αυγούστου του 1973. Μόνο έτσι, με την απομόνωση του Ζαχαριάδη, μπορούσαν οι ρεβιζιο-

νιστές να επιβάλουν τη γραμμή τους στο ΚΚΕ και να το μετατρέψουν σε πραχτορείο τους. Είναι ένας πελώριος και παγκόσμιος τίτλος τιμής για το ΚΚΕ, και ιδιαίτερα για το σ. Νίκο Ζαχαριάδη, ότι η γραμμή του ρεβιζιονισμού δεν πέρασε ομαλά στο ΚΚΕ όπως συνέβη σε όλα τα άλλα κόμματα στον κόσμο, με εξαίρεση το ΚΚ Κίνας του Μάο Τσε Τουνγκ, αλλά αναγκάστηκε να επέμβει ανοιχτά, αποκάλυπτα και με τον πιο βίαιο και ωμό τρόπο για να επιβάλει τη γραμμή του και να υποτάξει το ΚΚΕ διαγράφοντας, εξορίζοντας, βασανίζοντας, απολύοντας από τις δουλειές τους τις χιλιάδες των κομματικών μελών και στελεχών που έμεναν προσηλωμένα στη γραμμή του κόμματός τους και πιστά στον ηγέτη τους.

Εκεί στη Β.Α Σιβηρία με θερμοκρασία 50 C κάτω από το μηδέν, με κλονισμένη την υγεία του και με ελάχιστα μέσα διαβίωσης δολοφονήθηκε ο Ζαχαριάδης τον Αύγουστο του 1973. Εμείς οι κομμουνιστές της ΟΑΚΚΕ και μαζί μας όλοι οι πραγματικοί κομμουνιστές σ' αυτή τη χώρα δεν έχουμε κανένα λόγο να πιστέψουμε στη θέση του αστικού και σοσιαλφασιστικού Τύπου, ο οποίος πριν μερικά χρόνια με εκτεταμένες αρθρογραφίες προσπάθησε να πείσει τον ελληνικό λαό και την εργατική μας τάξη ότι ο σ. Νίκος Ζαχαριάδης αυτοκτόνησε. Ξέρουμε ότι και μόνο το όνομά του, ακόμη και μετά τόσα χρόνια, τους κάνει να βλέπουν εφιάλτες στον ύπνο τους και να τρέμουν. Θέλουν έτσι να σπλώσουν τη μνήμη του και να ποδοπατήσουν την αντίληψη των κομμουνιστών να αγωνίζονται μέχρι τέλους πιστοί στα ιδανικά τους.

Αντί να καταγγείλουν, όπως απαιτεί το στοιχειώδες δημοκρατικό καθήκον, την εξορία του, τις συνθήκες κράτησής του και το θάνατό του, προσπαθούν να δείξουν ότι αυτός που τραγουδήθηκε από τους Έλληνες κομμουνιστές δέλιωσε και αυτοκτόνησε. Όμως τα ίδια τα γεγονότα τους διαψεύδουν. Τρεις φορές δραπετεύσε και πάρα πολλές φορές έκανε απεργία πείνας ζητώντας να τον αφήσουν να γυρίσει στη Ελλάδα. Γιατί «ο κομμουνιστής όπου και να βρίσκεται πρέπει να αγωνίζεται όπως μπορεί», όπως έλεγε.

Ο σ. Ν. Ζαχαριάδης δολοφονήθηκε από την ΚΓΒ γιατί αυτή, προβλέποντας την πτώση της χούντας, έβλεπε ότι έτσι άνοιγε ο δρόμος για την επιστροφή του στη Ελλάδα. Γιατί αν ο Ζαχαριάδης ερχόταν στη Ελλάδα το 1974 θα τίνανε στον αέρα τα σχέδια του σοσιαλμπεριαλισμού. Ποιος Φλωράκης, ποιος Κύρκος και ποιος προσκυνημένος τσανακογλείφτης θα μπορούσε να αντιπαρατεθεί στο γίγαντα της ανεξάρτητης προλεταριακής σκέψης; Στο μεγάλο επαναστάτη που έβγαλε στην επιφάνεια την μπόχα του ελληνικού σοβινισμού της Μεγάλης Ιδέας, που σήκωσε μέχρι το τέλος τις σημαίες του πιο συνεπούς αντιμπεριαλιστικού αγώνα, που πάλεψε όσο κανείς άλλος για την προλεταριακή εξουσία σ' αυτή τη χώρα.

Ο σ. Ν. Ζαχαριάδης εξοντώθηκε τον Αύγουστο του 1973. Έπεσε ολόρθος, όπως ταιριάζει στους ηγέτες, εμπνεόμενος από τις λαμπρές παραδόσεις του λαού για τον οποίο αγωνίστηκε. Έπεσε αξιοπρεπής, υπερήφανος, χωρίς να σκύψει ποτέ το κεφάλι. Πιστός στα ανώτερα ιδανικά του ΚΚΕ,

του κομμουνισμού και της επανάστασης.

Έκανε αυτό που γράφει στις *Θέσεις για την ιστορία του ΚΚΕ*: «Όποιος δεν ξέρει να πεθαίνει όταν χρειάζεται δεν ξέρει να ζει και στη ζωή του θα αποτύχει. Όποιος φοβάται μην πέσει, πρέπει όλο του το βίο να σέρνεται χάμω».

Ο Ν. Ζαχαριάδης είναι η μεγαλύτερη προλεταριακή πολιτική φυσιογνωμία που έβγαλε ετούτος ο λαός. Είχε την ικανότητα να συλλαμβάνει την πολιτική κατάσταση όχι μόνο της στιγμής, αλλά και την παγκόσμια πραγματικότητα.

Όσο και να θέλουν να τον κατηγορούν αστοί και σοσιαλφασίστες, κανείς δεν μπορεί να αρνηθεί και να κρύψει ότι το κόμμα της εργατικής τάξης, του οποίου ήταν ηγέτης, οργάνωσε και καθοδήγησε δυο επαναστατικούς ένοπλους αγώνες και τόσες άλλες ταξικές μάχες.

Είναι τεράστιο το μίσος και απέραντη η αγανάκτηση που νιώθουμε εμείς οι κομμουνιστές της ΟΑΚΚΕ για τους ρώσους σοσιαλμπεριαλιστές και τους ντόπιους πράχτορές τους που δολοφόνησαν τον ηγέτη του παλιού ηρωικού ΚΚΕ και του προλεταριάτου.

Το μίσος αυτό γίνεται τεράστια δύναμη για τους αγώνες που έρχονται και δίνουμε την υπόσχεση να τους κάνουμε να πληρώσουν με το χειρότερο τρόπο το έγκλημά τους αυτό σε βάρος του ΚΚΕ, της εργατικής τάξης και του λαού μας.

ΑΙΩΝΙΑ ΤΙΜΗ ΚΑΙ ΔΟΞΑ ΣΤΟΝ ΤΙΜΗΜΕΝΟ ΗΓΕΤΗ Ν. ΖΑΧΑΡΙΑΔΗ

ΤΟ ΨΕΥΤΟΚΚΕ ΠΑΡΙΣΤΑΝΕΙ ΤΟ ΦΙΛΟ ΤΟΥ ΔΣΕ

Το Σάββατο 3 του Αυγούστου η Παπαρήγα, ο Γόντικας και μια μικρή ομάδα των σοσιαλφασιστών του Περισού ανέβηκαν στη Λυκόρραχη του Γράμμου, στον τόπο που ήταν το πρώτο στρατηγείο του Δ.Σ.Ε., και έκαναν μια εκδήλωση για να "τιμήσουν τα 50 χρόνια από την ίδρυση του Δ.Σ.Ε."

Τόσο η παρουσία τους όσο και η κεντρική ομιλία του Γόντικα αποτελέσαν τη μεγαλύτερη προσβολή στην πιο ένδοξη ιστορία των επαναστατικών αγώνων του ελληνικού προλεταριάτου.

Οι απόγονοι του Παρτσαλίδη και του Βαφειάδη, του Κολιγιάννη και του Φλωράκη βρέθηκαν στα τιμημένα βουνά του Γράμμου σαν συνεχιστές της πιο αντεπαναστατικής γραμμής μέσα στους κόλπους του β' αντάρτικου. Της γραμμής δηλαδή εκείνης που πάντα ήθελε να απογυμνώσει το β' επαναστατικό αγώνα του λαού μας από το βαθύ ταξικό προλεταριακό του χαρακτήρα.

«Η επερχόμενη επανάσταση έ-τσι, από τα προβλήματα που έχει να λύσει, από τα χαρακτηριστικά της, θα είναι σοσιαλιστική και θα λύσει παράλληλα (παρεμπιπτόντως) και τα άλλα αστικοδημοκρατικά ζητήματα (ξενική εξάρτηση, γη κ.λπ.). Στις κινητήριες δυνάμεις της παραμένει εργατοαγροτική».

Τέτοια επανάσταση άρχισε στο 1946 ο Δ.Σ.Ε. και η εξουσία που εγκαθίδρυσε παντού όπου νικούσε και επικρατούσε ήταν η δικτατορία του προλεταριάτου με τη μορφή της εγκαθίδρυσης της λαϊκής δημοκρατίας».

Έτσι δίνει το χαρακτήρα του β' επαναστατικού αγώνα του λαού μας ο μεγάλος ηγέτης Ν. Ζαχαριάδης στο βιβλίο του *Τα προβλήματα της κρίσης του ΚΚΕ* στα 1952.

Εκεί ακριβώς, στο ζήτημα της εξουσίας, βρίσκεται η πάλη με το οππορτουμιστικό συνούθλημα σε όλη τη διάρκεια των μακρόχρονων αγώνων της εργατικής μας

τάξης.

Στον εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα 1940-44, η οππορτουμιστική καθοδήγηση Σιάντου-Παρτσαλίδη στο ΚΚΕ, στο όνομα του συμμαχικού αγώνα, υποτάχθηκε στην αγγλική πολιτική, στέρησε τον αγώνα από την επαναστατική προοπτική της προλεταριακής εξουσίας και οδήγησε στην ήττα τη λαϊκή επανάσταση, παραδίδοντας την εξουσία στην αστική τάξη.

Μετά τη Βάρκιζα, το κόμμα κάτω από την καθοδήγηση του Ν. Ζαχαριάδη προσπαθεί να χτυπήσει τον οππορτουμιστικό μέσο στις γραμμές του και ένα χρόνο μετά ξεκινάει το β' ένοπλο επαναστατικό αγώνα, έχοντας ξεκαθαρίσει σημαντικά το ζήτημα της εξουσίας. Ουσιαστικά στην περίοδο αυτή έχουμε την πρώτη μεγάλη προσπάθεια του ελληνικού προλεταριάτου να πάρει την εξουσία.

Έχουμε δηλαδή το ξεκίνημα της αντιμπεριαλιστικής-

σοσιαλιστικής επανάστασης στην Ελλάδα. Μια επανάσταση που κράτησε τρία χρόνια και που ποτέ δεν ηττήθηκε ηθικά στις συνειδησεις της εργατικής τάξης και του λαού μας.

Η επανάσταση αυτή αποχτά ταυτόχρονα μια τεράστια διεθνή σημασία. Γιατί μαζί με την Κινέζικη επανάσταση είναι η πρώτη στον κόσμο μετά το β' παγκόσμιο πόλεμο, σε μια ιστορική περίοδο που ο αμερικάνικος μπεριαλισμός γίνεται το κέντρο της διεθνούς αντίδρασης. Αυτή η επανάσταση, παρά την ήττα της, αποδείχνει αυτό που ο πρόεδρος Μάο Τσε Τουνγκ έλεγε: «όλοι οι αντιδραστικοί είναι χάρτινες τίγρεις»!

Ο οππορτουμισμός με τον Παρτσαλίδη, τον Κολιγιάννη και το Φλωράκη, σε πλήρη ενότητα με την αστική τάξη, χτυπούν με μανία, μετά την οπισθοχώρηση του Δ.Σ.Ε. και τη διάλυση του ΚΚΕ στα 1956, τον επαναστατικό προλεταριακό χαρακτήρα του β' α-

ντάρτικου, με ένα διπλό στόχο: Από τη μια να σβήσουν κάθε επαναστατική προοπτική από το λαό μας, βρίζοντας σαν «Ζαχαριαδικούς τυχοδιωχτισμούς» την πιο μεγάλη στιγμή του ελληνικού προλεταριάτου, και από την άλλη από το 1961 και μετά να ικανοποιήσουν τους στόχους της ρώσικης σοσιαλμπεριαλιστικής πολιτικής.

Ο σοσιαλμπεριαλισμός θέλει την Ελλάδα. Η μέθοδος γι' αυτό είναι να τραβήξει το σοβινισμό της αστικής τάξης στο δικό του μέτωπο. Η αντικομμουνιστική κλίκα Παρτσαλίδη έχει τους δεσμούς με το σοβινισμό από τη διάρκεια του Ε.Α.Μ. Έτσι η κλίκα αυτή, για να ξαναποκτήσει τους δεσμούς αυτούς, είναι απαραίτητο να καταγγείλει ανοιχτά το β' μέσα στα πλαίσια του χρυσόστοφισμού και της αποσταλινοποίησης.

ΤΟ ΡΩΣΙΚΟ ΟΠΛΟΣΤΑΣΙΟ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

Οι ψευτοκομμουνιστές συνηθίζουν να αποδίδουν στη Ρωσία τον τίτλο της διαλυμένης υπερδύναμης που η Δύση θέλει τώρα να μετατρέψει σε αποικία της. Αυτή είναι μια πολύ φημισμένη άποψη. Είναι μάλιστα τόσο πολύ διαδεδομένη, όσο, αντίστροφα, τόσο λίγο έχει σχέση με την πραγματικότητα.

Γιατί μια χώρα ισχυρή που έχει καταρρεύσει δεν μπορεί να αναπτύσσει πρώτης ποιότητας οπλισμό παγκόσμια και να έχει, αν όχι την καλύτερη, μια από τις καλύτερες στρατιωτικές βιομηχανίες στον κόσμο την ίδια στιγμή που μιλάει για "ειρήνη, συνεργασία και αφοπλισμό". Την ίδια ώρα που ζητάει λεφτά από τη Δύση για να "στήσει" την οικονομία της, την ίδια ώρα που ο λαός της πεινάει. Λοιπόν, όλα τα παραπάνω τα κάνει η Ρωσία.

Με βάση ένα δημοσίευμα του *Επενδυτή*, 10-11 Αυγούστου, σελ. 42, ο γερμανός ειδικός Μάνφρεντ Χελντ, αυθεντία στο χώρο των θωρακικών αρμάτων μάχης και εφευρέτης της περίφημης ενεργού θωρακίσεως (ERA), έκανε μια σπουδαία αποκάλυψη: Τα ρωσικά άρματα μάχης, αν και ελαφρότερα από τα αντίστοιχα ευρωπαϊκά και αμερικάνικα, στην πράξη αποδείχτηκαν άτρωτα απέναντι σε επιθέσεις στο μετωπικό τους τόξο από οποιοδήποτε πυρομαχικό χρησιμοποιείται σήμερα, είτε αυτό είναι βλήμα κινητικής ενέργειας είτε χρησιμοποιείται χημική ενέργεια (για έκρηξη του βλήματος), ώστε να διατηρήσει το θώρακά τους.

«Σε μια ομιλία του που έκανε τον περασμένο Ιούνιο σε ένα σύμπόσιο που οργάνωσε το Βασιλικό Στρατιωτικό Κολέγιο Επισημών της Αγγλίας με θέμα τα τεθωρακισμένα άρματα μάχης, ο Χελντ είπε ότι, ύστερα από δοκιμές που διεξήγαγε η Γερμανία με ρωσικής κατασκευής άρματα T-72M1 του πρώην ανατολικογερμανικού στρατού, απεδείχθη ότι η προστασία των θωρακικών που παρείχαν τα άρματα αυτά ισοδυναμούσε με αυτήν που θα παρείχε μια ομοιογενής θωράκιση χάλυβος πάχους άνω των 2 μέτρων». Ωστόσο οι ίδιοι οι Ρώσοι έκρυψαν συστηματικά το γεγονός και ποτέ δεν ισχυρίστηκαν ότι ο βαθμός προστασίας των θωρακίσεών τους ήταν μεγαλύτερος του ισοδύναμου 400-500 χιλιοστών ομοιογενούς χαλύβδινου θώρακα (RHA). «Κατά το γερμανό ειδικό, τα νεότερα ρωσικά άρματα, όπως το T-80U, εξασφαλίζουν ακόμη μεγαλύτερα επίπεδα προστασίας συμπεριλαμβανόμενης και της δυνατότητάς τους να κατανακλήσουν τα υπό ανάπτυξη βλήματα κινητικής ενέργειας των 140 χλστ., που χρησιμοποιούν προωθητικά σταθερή μορφή και δοκιμάζονται τώρα στην Ευρώπη και στις ΗΠΑ. Οι ρωσικοί σχεδιαστές κατάφεραν να εξασφαλίσουν υψηλή προστασία έναντι διατηρητικών πυρήνων πυρομαχικών κινητικής ενέργειας και πυρομα-

χικών με κοίλη γόμωση». Όπως δήλωσε ο Χελντ, οι περισσότεροι τύποι ενεργού θωράκισης που αναπτύχθηκαν εκτός Ρωσίας είναι τύποι arplique, που τοποθετούνται απλά πάνω από τη χαλύβδινη θωράκιση και δεν παρέχουν σημαντική προστασία απέναντι σε βλήματα κινητικής ενέργειας. «Σύμφωνα με το γερμανό ειδικό, ο μόνος τρόπος που είναι σήμερα εφικτός για την καταστροφή των ρωσικών αρμάτων μάχης που φέρουν αυτή τη θωράκιση είναι η προσβολή τους από τα πλάγια ή εκ των άνω, δεδομένου ότι τα σχέδια των ρωσικών αρμάτων παρουσιάζουν μια αδυναμία σε αυτές τις περιοχές». Ο ίδιος δεν αποκλείει στο μέλλον πυρομαχικά πολλαπλής ενέργειας ή γομώσεως να πετύχουν κάποιες δυνατότητες προσβολής των ρωσικών αρμάτων και στο μετωπικό τους τόξο.

Μια χώρα που οι Ρώσοι εφοδιάζουν με άρματα του πιο προηγμένου τύπου T-80U είναι και η Κύπρος. Η παραγγελία αφορά 40 άρματα τέτοιου τύπου και δεν αποκλείεται να συμπληρωθεί με μια πρόσθετη παραγγελία αρμάτων του ίδιου τύπου, πράγμα που σημαίνει ότι οι Ρώσοι έχουν πια ισχυρά πολιτικά ερείσματα στην κυπριακή αστική τάξη και την εξαρτούν σε βάθος.

Αλλά η Ρωσία έχει τη δυνατότητα να παράγει τόσο σύγχρονα όπλα επειδή διατηρεί ένα τεράστιο στρατιωτικο-βιομηχανικό σύμπλεγμα. Στο άμεσο μέλλον, σύμφωνα με τον *Επενδυτή*, ετοιμάζεται να υπερσυγκεντροποιήσει την πολεμική της βιομηχανία σε ένα επίπεδο πολύ ανώτερο από αυτό του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού. Μέσα στην πρώην Σοβιετική Ένωση η ρωσική κρατικομονοπωλιακή αστική τάξη ήταν αναγκασμένη να διατηρεί μια συγκέντρωση σ' ένα χαμηλότερο επίπεδο, αφού τη μοιραζόταν με Ουκρανούς, Λευκορώσους, Γεωργιανούς κ.ά. Έτσι υπήρχε ένας "κατακερματισμός" στους τομείς έρευνας και ανάπτυξης, σχεδίασης, παραγωγής, χρηματοδότησης και εξαγωγής οπλισμού. Η γέννηση ενός πανίσχυρου ρωσικού κράτους μέσα από τα συντρίμια της πρώην Σ.Ε. έδωσε τη δυνατότητα στους Ρώσους να συγκεντρώσουν όλο αυτό τον πλούτο και να ετοιμάσουν το έδαφος για τη μεγάλη συγκέντρωσή του. Όπως αναφέρει ο *Επενδυτής*, ένα παράδειγμα της προηγούμενης κατάστασης είναι η περίπτωση του γνωστού Γραφείου Σχεδίασης Αεροσκαφών Σουχόι, που σχεδιάζει τα κορυφαία πολεμικά αεροπλάνα, κι όμως δε συμμετέχει καθόλου στην παραγωγή τους. Από τη στιγμή που το Γραφείο αναπτύζει ένα νέο αεροσκάφος και κατασκευάζει ένα πρωτότυπο, η παραγωγή του διοχετεύεται σε έναν αριθμό "ανεξάρτητων" εργοστασίων, όπως ένα εργοστάσιο στο Κομσομόλσκ το οποίο παράγει το SU-27, ένα άλλο στο Ιρκούτσκ που κατασκευάζει το SU-30 (διώξας/βομβαρδισμού) και ένα SU-

27ΥΒ (εκπαιδευτικό) και ένα τρίτο στο Ουλάν-Ουντέ που κατασκευάζεται η παραλλαγή επίγειας προσβολής του SU-25. Έτσι όμως, μέχρι σήμερα, «οι σχεδιαστές είχαν ελάχιστο έλεγχο στο τελικά παραγόμενο αεροσκάφος για τη διόρθωση τεχνικών προβλημάτων κατά την παραγωγή ενός αεροσκάφους νέας σχεδίασης, τα οποία συχνά καθιστούν επιβεβλημένη την υιοθέτηση παραχωρήσεων σε σχέση με το αρχικό σχέδιο».

Με το νέο σχέδιο για την πολεμική βιομηχανία (αναδιάρθρωσης ονομάζεται) η Ρωσία προτίθεται να ενοποιήσει τα γραφεία σχεδίασης, τους κατασκευαστές και χρηματοδοτικούς οργανισμούς της βιομηχανίας σε ενιαία βιομηχανικά συγκροτήματα-τέρατα που θα μπορούν να διαθέτουν τα προϊόντα τους στο εξωτερικό. «Το σχέδιο προβλέπει τη δημιουργία, μέσα σε δύο χρόνια, 30 περίπου νέων ενιαίων βιομηχανικών συγκροτημάτων αυτού του τύπου, από τα οποία τα 10 θα έχουν επιπλέον και το δικαίωμα να εξάγουν απευθείας τα προϊόντα τους ανεξάρτητα από τον κρατικό οργανισμό εξαγωγών πολεμικού υλικού Rosvoouzhlhie. Σήμερα μόνο 8 από τις βιομηχανίες πολεμικού υλικού έχουν το δικαίωμα να διαπραγματευτούν την πώληση των προϊόντων τους στο εξωτερικό ανεξάρτητα από την Rosvoouzhlhie και, μόνο μία, η VPKMAPO, είναι σε θέση να σχεδιάζει, να κατασκευάζει και να πουλάει στο εξωτερικό όπλα, ανάμεσα στα οποία είναι αεροσκάφη Μιγκ και ελικόπτερα Κατον. Η VPKMAPO δημιουργήθηκε μόλις τον περασμένο Μάη, με την ενοποίηση σε ένα φορέα του Οργανισμού Παραγωγής Αεροσκαφών της Μόσχας, του Γραφείου Σχεδίασεως KAMOV και της ρωσικής βιομηχανικής τράπεζας AVIABANK της Μόσχας και αποτελεί το νέο πρότυπο που πρόκειται να ακολουθήσει πλέ-

ον η ρωσική πολεμική βιομηχανία».

Βλέπουμε, λοιπόν, ότι απέναντι στο κλασικό δυτικό ιμπεριαλιστικό μονοπώλιο η Ρωσία αντιπαράθετεί και αναπτύσσει μια υπερσυγκεντροποιημένη στρατιωτική βιομηχανία παραγωγής όπλων, την υλική βάση για την παγκόσμια ηγεμονία μέσα από τον πόλεμο. Ακριβώς γιατί η βία είναι το μόνο μονοπάτι που μπορεί να ακολουθήσει ο σοσιαλ-ιμπεριαλισμός για το ξαναμοίρασμα του κόσμου που έχουν διεκπεραιώσει οι παλιοί ιμπεριαλιστές.

Δεν είναι τυχαίο ότι η ρωσική κυβέρνηση θεωρεί την VPKMAPO πρότυπο για την πολεμική της βιομηχανία. Η εξαγωγή των όπλων σε άλλες χώρες, οπωσδήποτε φιλικές, υπηρετεί πολιτικά, οικονομικά και στρατιωτικά το αντιδυτικό μέτωπο της Ρωσίας. Όταν όλοι στα 1992 μιλούσαν για την διάλυση της Ρωσίας ο Γέλτσιν έδινε το αρχικό πολιτικό πράσινο φως για μια «επιθετική πολιτική εμπορίας όπλων» και σε μια συνέντευξή του δήλωνε ότι «η πώληση των όπλων είναι αναντικατάστατη για τη ρωσική οικονομία» (*Ιζβέστια*, 22 Φλεβάρη 1992).

Ένα χρόνο μετά, μια ενεργητική πορεία πώλησης όπλων κηρύχθηκε από το Viktor Glukhin, νεοδιορισμένο τότε επικεφαλής της Επιτροπής της Ρωσικής Ομοσπονδίας για τον Αμυντικό Κλάδο της Βιομηχανίας. (*Κομσομόλσκαγια Πράβντα*, 3 Δεκέβρη 1992).

«Φαίνεται ότι για τη Μόσχα ο στόχος της πώλησης όπλων είναι πολύ σημαντικός και τείνει να επισκιάσει τους περισσότερους από τους άλλους: με κανέναν άλλο τρόπο δεν μπορεί η Ρωσία να ελπίζει ότι θα ξεφορτωθεί τα τεράστια αποθέματα επιπλέον όπλων, ότι θα εξασφαλίσει μεγάλης κλίμακας παραγγελίες για να υποστηρίξει το στρατιωτικοβιομηχανικό της σύ-

μπλεγμα και να διατηρήσει την παραγωγή των πλέον προηγμένων όπλων, να κερδίσει δεκατομμύρια δολάρια κάθε χρόνο, που είναι απολύτως αναγκαία για να ενισχύσουν την οικονομία και να ενθαρρύνουν τη διαδικασία της μετατροπής και να συντηρήσουν το τεράστιο εξωτερικό της χρέος. Εκτός αυτού, οι πωλήσεις όπλων περιλαμβάνουν και τη μακροπρόθεσμη εξάρτηση του αγοραστή από την άποψη των ανταλλακτικών, των εφοδίων, της εκπαίδευσης του προσωπικού, τη δημιουργία υποδομής και τη συντήρηση. Τέτοια εξάρτηση είναι μετατρέψιμη σε γεωπολιτικό και γεωστρατηγικό πλεονέκτημα για τον πωλητή» (Κωνσταντίν Σορόκιν, Επαναπροσδιορισμός της Αμυντικής Πολιτικής της Μόσχας στη Μεσόγειο, Επιθεώρηση Μεσόγειος, Χειμώνας 1994, Τόμ. 1, τεύχος 2).

Τα αποτελέσματα της ρωσικής πολιτικής στον τομέα εξαγωγής όπλων στέφθηκαν με απόλυτη επιτυχία, καθώς το 1995 έφτασαν τα 2,7 δις. δολάρια από 1,7 δις. το 1994.

Σύμφωνα με τον *Επενδυτή*, όλες αυτές οι νέες μονάδες είναι κρατικές, όπως και άλλες 370 που η ρωσική στρατιωτική ηγεσία έχει καθορίσει σαν "ζωτικής σημασίας για την εθνική ασφάλεια" της Ρωσίας. Μόνο το 33% της ρωσικής πολεμικής βιομηχανίας έχει ιδιωτικοποιηθεί. Είναι μια "ιδιωτικοποίηση" τύπου Gazprom και Lukoil, όπου η παλιά νομενκλατούρα με νέα μορφή πια έχει τον έλεγχό τους.

Η Ρωσία ετοιμάζεται ταχύτατα για τον παγκόσμιο πόλεμο. Μα ο χάλυβας των όπλων της είναι καταδικασμένος να τσακιστεί μπροστά στην ακατανίκητη θέληση των λαών όλου του κόσμου για ελευθερία και ανεξαρτησία που θα απαντήσουν στους νέους Χίτλερ με το δικό τους ακατανίκητο όπλο: το ενιαίο μέτωπο και τον παρατεταμένο λαϊκό πόλεμο.

LUKOIL

συνέχεια από τη σελ. 5

δος τους και για τους "προστάτες" τους τα πιο ωραία κοσμήματα του κράτους. Ο πρωθυπουργός Βίκτορ Τσερνομύρντιν, πρώην πρόεδρος της Gazprom, είναι απ' ό,τι φαίνεται, ένας απ' τους βασικούς ιδιωτικούς μετόχους αυτής της επιχείρησης, της πρώτης επιχείρησης παγκόσμια.

Σ' ό,τι αφορά τη Λουκόιλ, μετράει ανάμεσα στους μετόχους της το σημερινό υπουργό πετρελαίου Γιούρι Τσαφράνικ, καθώς και τον Αλεξάντερ Πουτίλοφ, πρόεδρο της κρατικής πετρελαϊκής Rosneft.

Καταλαβαίνουμε λοιπόν γιατί ο Αλεκπέροφ, που ονειρεύεται να δει τις παγκόσμιες χρηματιστηριακές αγορές να ανοίγονται και τα τεράστια κοιτάσματα και θα φτάσει η εταιρεία του την αξία της

Shell, καμιά φορά κάνει γκριμάτσες όταν σκέφτεται τι δυσάρεστες εκπλήξεις θα φέρουν οι εκλογές».

Ωστόσο οι ρωσικές εκλογές τελείωσαν βγάζοντας την ταχτική του καθησυχασμού απέναντι στη Δύση, στη μορφή του Γέλτσιν. Όμως μαζί έβγαλαν και τον κτηνώδη Λέμπεντ σαν την επίθεση. Ήδη αυτός κάττω από τις ιαχές της ειρήνης ανέλαβε μια πολύ βρώμικη δράση στην Τσετσενία. Ο Αλεκπέροφ και οι φίλοι του δεν αποτελούν ένα κομμάτι της αστικής τάξης που έρχεται σε σύγκρουση με το στρατιωτικό-βιομηχανικό σύμπλεγμα, αλλά ένα αρμονικό ενιαίο σύνολο μαζί του. Αν ο Αλεκπέροφ οραματίζεται τις διεθνείς χρηματιστηριακές αγορές, εί-

ναι γιατί ξέρει ότι μόνο με τη βία μπορεί να τις κατακτήσει. Γιατί η Gazprom και η Λουκόιλ δεν μπορούν να ανταγωνιστούν τα δυτικά μονοπώλια, που μετράνε σχεδόν έναν αιώνα ζωής, και να κυριαρχήσουν οικονομικά.

Ο μόνος τρόπος είναι να απαλλοτριώσουν οι Ρώσοι με τη βία το δυτικό μονοπώλιο για να κυριαρχήσουν οι ίδιοι.

Όσο για τους ψευτοκομμουνιστές του Ζιουγκάνοφ που ζητάνε φόρους και "μητρώα" από τις επιχειρήσεις αυτές, φαίνεται πόσο κάλπικοι είναι, μια που με τέτοια γελοία μέτρα το μόνο που κάνουν είναι να αναγνωρίζουν την κυριαρχία των "στρατηγών" της ρωσικής αστικής τάξης. Αφού δεν αποτελούν τελικά κι αυτοί παρά μια ταχτική της.

ΤΟ ΜΕΤΩΠΟ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟ

Μεγάλο πρόβλημα έχει δημιουργηθεί στις σχέσεις της ελληνικής κυβέρνησης με τον Πατριάρχη Βαρθολομαίο. Είναι σίγουρο πλέον ότι ο Πατριάρχης δεν κινείται στην κατεύθυνση της γραμμής που θα ήθελε το Υπουργείο των Εξωτερικών (Πάγκαλος), δηλαδή στη γραμμή του "ορθόδοξου τόξου", που έχει κέντρο τη Μόσχα, και ακολουθεί μια διαφορετική πολιτική, που εκφράζεται από τη μεριά του Πατριαρχείου με τα ακόλουθα: α) Ειρήνη ανάμεσα σε Ελλάδα και Τουρκία, β) Καλές σχέσεις με την Ευρώπη και γ) Μη επέμβαση του Πατριαρχείου στα λεγόμενα "εθνικά θέματα". Αυτή η ταχτική του Πατριαρχείου εκφράστηκε τον τελευταίο καιρό σε δύο σημαντικά ζητήματα: Στην εκλογή αντικαταστάτη του Ιάκωβου και στη σχέση του Βαρθολομαίου με τον Αναστάσιο.

ΕΚΛΟΓΗ ΣΠΥΡΙΔΩΝΑ

Όπως γνωρίζουμε, ο αρχιεπίσκοπος Αμερικής Ιάκωβος, μετά από πολλά χρόνια παραμονής του σ' αυτό το εκκλησιαστικό αξίωμα, ολοκλήρωσε τη θητεία του και έμπαινε από καιρό ζήτημα αντικατάστασης, μιας και από τον Αύγουστο του '96, δηλ. το μήνα που διανύουμε, θα έπρεπε να υπάρχει αντικαταστάτης του.

Ο Πάγκαλος και όλοι οι ρωσόφιλοι βάλθηκαν να βγάλουν αντικαταστάτη του Ιάκωβου κάποιο φιλορώσο σοβινιστή για να τον χρησιμοποιήσουν για τα γνωστά τους σχέδια στην ομογένεια της Αμερικής. Συγκεκριμένα, οι ρωσόφιλοι χρησιμοποιούν το σοβινισμό των Ελλήνων που ζουν χρόνια στην Αμερική και είναι βασικά υπήκοοι Αμερικάνοι για να δημιουργούν προβλήματα στο αμερικάνικο υπουργείο Εξωτερικών (Στέιτ Ντιπάρτμεντ) σε σχέση με την πολιτική των ΗΠΑ στις ελληνοτουρκικές σχέσεις.

Όμως ο Βαρθολομαίος δε φαίνεται ότι συμβιβάστηκε μαζί τους, αν και δεν όρισε τον αρχιεπίσκοπο Αυστραλίας Στυλιανό, που ήταν η πρώτη του επιλογή. Εντούτοις έχρισε αρχιεπίσκοπο Αμερικής το Σπυρίδωνα, μέχρι τώ-

ρα προκαθήμενο της ορθόδοξης εκκλησίας στην Ιταλία. Ξέρουμε ότι τον Αυστραλίας (Στυλιανό) δεν τον ήθελε με τίποτα η ελληνική κυβέρνηση, μιας και δεν ακολουθεί τη γραμμή της στο Μακεδονικό και το Τούρκικο (ας σημειώσουμε εδώ ότι στην Αυστραλία υπάρχουν πολλοί εθνικά Μακεδόνες, αλλά ο Στυλιανός γενικά δεν έχει δεχτεί να γίνει δορυφόρος της ελληνικής εξωτερικής πολιτικής στην Αυστραλία). Έτσι άσκησαν μεγάλες πιέσεις για τη μη εκλογή του Στυλιανού στην αρχιεπισκοπή της Αμερικής. Όμως, χωρίς να γνωρίζουμε το Σπυρίδωνα, φαίνεται από πρώτη άποψη η εκλογή του να μην ικανοποίησε τον Πάγκαλο, αλλά ούτε και τον Ιάκωβο, δηλαδή τη ρωσοσοβινιστική γραμμή. Το μέλλον θα ξεκαθαρίσει τα πράγματα.

ΚΟΝΤΡΑ ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ - ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ

Το δεύτερο σοβαρό ζήτημα που προέκυψε τον τελευταίο καιρό είναι η ένταση στις σχέσεις του πατριάρχη με τον αρχιεπίσκοπο Αλβανίας Αναστάσιο, που βγήκαν στο φως με τις επιστολές που ανταλλάξαν μεταξύ τους και δημοσίευσε πριν δέκα μέρες ο "Επενδυτής" σε μεγάλο άρθρο του Λυγερού. Αυτή η αποκάλυψη, αλλά και όλος ο σχολιασμός του άρθρου, έχει έναν και μοναδικό στόχο: να παρουσιάσει σαν διασπαστή της ορθοδοξίας το Βαρθολομαίο. Γνωρίζουμε εδώ και καιρό τη γραμμή του Αναστάσιου, που είναι σαφέστατα ρωσόφιλη και υπηρετεί σαν δορυφόρος τη γραμμή του Υπουργείου Εξωτερικών (Παπούλιας - Πάγκαλος). Αρα, είναι βέβαιο ότι δε θέλει να δεχτεί την εκλογή τεσσάρων επισκόπων από το Φανάρι, γιατί σίγουρα θα είναι δέσμιος και δε θα μπορεί να πραγματοποιήσει τα σχέδιά του. Γι' αυτό πάει κόντρα στο Βαρθολομαίο.

Πιστεύουμε ότι διαμορφώνεται ένα γενικότερο κλίμα ενάντια στο Φανάρι, κλίμα που έχει επικεφαλής τον πατριάρχη της Μόσχας Αλέξιο και τα τσιράκια του στα Βαλκάνια.

Η ΟΛΥΜΠΙΑΚΗ ΦΙΕΣΤΑ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ ΚΑΙ Η ΧΙΤΛΕΡΙΚΗ ΦΙΕΣΤΑ ΤΟΥ ΒΕΡΟΛΙΝΟΥ ΤΟΥ 1936

Τα βαγκνερικά σκηνικά του Χίτλερ θύμισε η τελετή υποδοχής των ολυμπιονικών στην Αθήνα του 1996. Οι λαλιωτικοί εμπνευστές της φιέστας, σαν άλλοι Γκέμπελς, ανέλαβαν να διαπαιδαγωγήσουν τον ελληνικό λαό στα ιδανικά ενός νέου εθνικοσοσιαλισμού που καθοδηγείται από τη ρώσικη πολιτική, τα ιμπεριαλιστικά σχέδια της οποίας είναι ταγμένα να εξυπηρετήσει.

Υποστηρίζουμε ότι ο Μελισσανίδης, για παράδειγμα, ο "Άριος Έλληνας", που όταν περιφερόταν από κανάλι σε κανάλι και με το δάφνινο στεφάνι στο κεφάλι παρίστανε τον γονιδιακό καθαρό Έλληνα, απόγονο των αρχαίων, δεν ήταν τίποτε άλλο παρά το σύμβολο του ναζισμού που ήθελαν να προβάλλουν οι διοργανωτές της φιέστας.

Καταγγέλλουμε αναλύσεις που υποστηρίζουν ότι η φιέστα ήταν προσπάθεια εκμετάλλευσης και καπιταλιστικής από λαϊκιστές πολιτικούς που δεν ενδιαφέρονταν παρά μόνο να καρπωθούν πολιτικούς πόντους.

Μια τέτοια ανάλυση παρουσιάζει τους ολυμπιονίκους ως θύματα και θέλει να συγκαλύψει τον πραγματικό χαρακτήρα αυτής της φιέστας, που είναι η γαλουχία ενός λαού στον εθνορατσισμό.

Όχι τυχαία λοιπόν οι ολυμπιονικές τοποθετήθηκαν πάνω σε στρατιωτικά αυτοκίνητα.

Όταν ο "αθλητισμός" προβάλλεται ως πολεμική προετοιμασία, όταν τον ολυμπιονίκη τον μεταφέρει ο στρατός, τότε δεν είναι το υποτιθέμενο ειρηνικό πνεύμα της ολυμπιακής ιδέας που επευφημείται από το λαό. Είναι ο στρατός που προελαύνει κάτω από τις ιαχές ενός λαού ντοπαρισμένου από εθνικιστικό παροξυσμό. Και όταν ο στρατός μιας χώρας αρχίζει να προβάλλεται ως εκφραστής της φυλετικής υπεροχής, τότε η χώρα αυτή φασιστικοποιείται.

Δεν είναι τυχαίο το ότι ο Χίτλερ διοργάνωσε παρόμοια φιέστα

για να προβάλλει τους γερμανούς αθλητές στο Βερολίνο το 1936.

Γράφει σχετικά ο Ιωάννης Λουκάς στο έργο του "Εθνικοσοσιαλισμός και ελληνισμός" (εκδ. Γρηγόρη): «Οι Γερμανοί αθλητές, ως οι κατ' εξοχήν "υγιείς" εκπρόσωποι της "άνωτερης ράτσας", είχαν την "πρώτη ιστορική ευκαιρία" να αποδείξουν "έμπρακτα" την ανωτερότητα της φυλής τους σε παγκόσμια κλίμακα, διαγωνιζόμενοι με τους "βιολογικά ισχυρότερους" εκπροσώπους των άλλων εθνών. Η Ολυμπιάδα αντιμετώπιστηκε στην πραγματικότητα όχι σαν μια "διεθνή αθλητική συνάντηση", αλλά σαν ένας "πρώτος πόλεμος", στα πλαίσια του οποίου θα επερχόταν η πρώτη έμπρακτη απόδειξη της "αλήθειας" της εθνικοσοσιαλιστικής ρατσιστικής κοσμοθεωρίας».

Και παρακάτω: «Απ' την άλλη πλευρά, το "λαϊκό στοιχείο" ήταν εξίσου παρόν και έντονο: απ' όλη τη Γερμανία είχαν συρρεύσει στο Βερολίνο τα μέλη της ισχυρής οργάνωσης "Δύναμη μέσω Αναψυχής" και γενικά ο κόσμος είχε κατακλύσει τους δρόμους της πρωτεύουσας, που είχαν στολιστεί γιορταστικά με εθνικοσοσιαλιστικές σημαίες και γιρλάντες από λουλούδια και είχαν καθαριστεί σχολαστικά: μεγάφωνα τοποθετημένα σε πολλά σημεία της πόλης μετέδιδαν ασταμάτητα βαγκνερική μουσική, εθνικοσοσιαλιστικούς ύμνους και το χαιρετισμό "Ζιγκ Χάιλ" προς το Φύρερ, ο οποίος "ηγέθηκε" και της πομπής των επισήμων που παρέλασαν στο ολυμπιακό στάδιο».

Με τέτοιες αναλογίες τι άλλο παρά χιτλερική φιέστα θύμιζε η προαναγγελλόμενη ως "σεμνή" τελετή από τους παρουσιαστές στα τηλεοπτικά κανάλια;

Η υπερβολή ξεχρονόταν από παντού στην προσπάθεια των εμπνευστών της να αναβιώσουν την πολεμική αρετή των Ελλήνων που "συμβόλιζαν" οι ολυμπιονίκες.

Όπως χαρακτηριστικά αναφέρει ο Δήμος στην Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία (11/8): «Ιδιαίτερα η στομφώδης απαγγελία της προγουλοφόρου κυρίας, ιέρειας στην υποδοχή του Δήμου Αθηναίων, δεν αντέχονταν με τίποτα».

Το "αστείο" σ' όλην αυτή την υπόθεση είναι ότι επικεφαλής στη διοργάνωση της ναζιστικής τελετής φαίνεται ένας δήθεν εκσυγχρονιστής. Δεν είναι καθόλου αστείο όμως ότι πίσω απ' αυτόν κρύβεται ο σοσιαλφασίστας Λαλιώτης, που επιθυμεί να κρατήσει σθεναρά δεμένη τη χώρα μας στο άρμα της σοσιαλμπερλιαστικής Ρωσίας, που ετοιμάζεται να εξορμήσει σε πόλεμο. Αυτοί είναι που έχουν ανάγκη από την αναβίωση εικόνων του παρελθόντος και από νεκραναστάσεις σαν και αυτή της αθηναϊκής φιέστας. Μόνον αυτοί βαφτίζουν φονιάδες σαν τον Κάρατζιτς "ήρωες" και ανακηρύσσουν "συμπλεγματούς" σαν το Μελισσανίδη "θεούς μιας νέας Ελλάδας που αναδύονται από τα βάθη της αρχαιότητας λουσμένοι από το φως του ελληνισμού".

Μπροστά σε όλα αυτά η ανακοίνωση της ΟΑΚΚΕ στην Ελευθεροτυπία (8/8) είναι η μόνη που έρχεται να αποκαλύψει τον επερχόμενο σοσιαλφασισμό ναζιστικού τύπου: «Όταν αποθεώνονται οι πρωταθλητές, αλλά μειώνεται η άθληση για την πλειοψηφία του λαού, και πιο πολύ, όταν οι ολυμπιονίκες μπαίνουν στην πόλη σε αυτοκίνητα του στρατού μέσα σε ιαχές για την "υπεροχή του Ελληνισμού", τότε η λάμψη των μεταλλίων προαναγγέλλει σκοτάδι». Και, για να αντιστρέψουμε την προοδευτική προτεσταντική ρήση σε ζοφερή προφητεία για το μέλλον που προετοιμάζει η Ρωσία στην ανθρωπότητα, προειδοποιούμε τον ελληνικό λαό, αλλά και τους άλλους λαούς για το σκοτεινό τους μέλλον: "Post lucem tenebrae" ("Μετά το φως το σκοτάδι").

Κύπρος

συνέχεια από τη σελ. 8

χώρου", καταγγελία κάθε δήθεν "πανεθνικής" ελληνοκυπριακής πολιτικής οντότητας. Ένα αντικατοχικό κίνημα στην Κύπρο που θέλει να λέγεται δημοκρατικό πρέπει να εγγυηθεί με το αίμα του όλα τα δικαιώματα της τουρκικής εθνικής μειονότητας στην Κύπρο και να συγκρουστεί πρώτα και κύρια με τον εθνοεκκαθαριστικό ελληνοκυπριακό κλήρο και όλα τα χουντικά και Γριβικά αποβράσματα, που έκαναν εθνοεκκαθάριση και φασισμό στην Κύπρο. Κυρίως όμως αυτό το αντικατοχικό κίνημα θα πρέπει να καταδικάσει την παγκόσμια σοσιαλφασιστική στρατηγική και το παγκόσμιο πο-

λεμικό νεοχιτλερικό μέτωπο Ρωσίας-Κίνας-Ιράν-Συρίας. Το σημερινό αντικατοχικό κυπριακό κίνημα ανήκει σε αυτό το μέτωπο με τον ίδιο και χειρότερο τρόπο με τον οποίο ανήκε στο χιτλερικό μέτωπο το εθνικιστικό κίνημα των Ιρλανδών στο β' παγκόσμιο πόλεμο. Αυτά είναι κινήματα και της ντροπής και της ήττας και της καταστροφής.

Αν ολόκληρη η Κύπρος μπει τελικά συνειδητά στο ρώσικο μέτωπο του πολέμου, θα δοκιμάσει ακόμα μεγαλύτερες καταστροφές και την παγκόσμια καταδίκη. Κάτω από τις δοσμένες συνθήκες πρέπει στην Κύπρο να προηγηθεί πριν από κάθε πολιτική ή στρατιωτική αντιπαράθεση στη γραμμή

της κατοχής η ζύμωση για τη δημιουργία ενός πολιτικού κινήματος δημοκρατίας και ειρήνης, με κύρια πολιτική του αιχμή το ρωσόδουλο ΑΚΕΛ και την κυπριακή εκκλησία. Ένα τέτοιο κίνημα μπορεί να φέρει τη λευτεριά και την ενότητα στην Κύπρο σε συνεργασία με τα αντίστοιχα δημοκρατικά κινήματα στην Ελλάδα και την Τουρκία που θα χτυπήσουν βαθιά τις δύο άρρωστες αστικές τάξεις. Αυτά τα κινήματα μοιραία θα ανήκουν στο παγκόσμιο αντισοσιαλφασιστικό μέτωπο. Μόνο έτσι η Κύπρος από καταλύτης του σοσιαλφασισμού και του πολέμου μπορεί να γίνει καταλύτης της δημοκρατίας και της ειρήνης στην περιοχή.

Όσο αυτό δε γίνεται, το "αντικατοχικό" κίνημα της Κύπρου θα οδηγήσει κατευθείαν στο νέο Μεσαίωνα.

Δημοσιεύουμε εδώ την ανακοίνωση της ΟΑΚΚΕ που δημοσίευσε η Ελευθεροτυπία στις 17 Αυγούστου: «Ένα κίνημα ενάντια στην τουρκική εισβολή, που δεν καταδικάζει τον ελληνικό σοβινισμό και τον εθνοδιχαστικό κυπριακό κλήρο, που δεν περιλαμβάνει τους τουρκοκύπριους δημοκράτες και που συμπαραστέκεται στους Σέρβους διαμελιστές της Βοσνίας, θα οδηγήσει την Κύπρο σε νέες καταστροφές και όχι στην ανεξαρτησία».

"Μάρκο Πόλο"

συνέχεια από τη σελ. 3

ναί ο σοσιαλφασισμός, παρόλο που μπορεί να φαντάζει παντοδύναμος, και πως μπορεί να νικηθεί τελικά κάτω από την πίεση του λαού. Γιατί σίγουρα χωρίς τις αντιδράσεις του λαού του Ναυπλίου ούτε το Συμβούλιο της Επικρατείας θα έπαιρνε τέτοια απόφαση ούτε τα υπόλοιπα σωματεία θα άλλαζαν την απόφασή τους.

Δικαιώνεται για μια ακόμη φορά ο Πρόεδρος Μάο που έλεγε ότι: «οι αντιδραστικοί είναι χάρτινες τίγρεις».

ΕΡΜΠΑΚΑΝ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΟΤΟΥΡΚΙΚΑ

Η εξήγηση της σχετικής ύφεσης στις ελληνοτουρκικές σχέσεις (που οξύνθηκαν προσωρινά από τα γεγονότα στην Κύπρο -δες σχετικό άρθρο) βρίσκεται στην άνοδο στην εξουσία στην Τουρκία του αντιευρωπαίου, αντιδυτικού ισλαμοφασίστα Ερμπακάν. Σ' αυτή την εξέλιξη βοήθησε η πελώρια πίεση που άσκησε η Ελλάδα μετά τις εξελίξεις στην Ίμια για την απομόνωση της Τουρκίας από την Ευρώπη και την ανατροπή της φιλοευρωπαϊκής κυβέρνησης του Γιλμάζ.

Ταχύτατα ο Ερμπακάν εγκαινίασε μια νέα εξωτερική πολιτική σε σύγκρουση με τις ΗΠΑ επισκεπτόμενος το Ιράν και κλείνοντας μια συμφωνία 20 δις δολαρίων για την προμήθεια φυσικού αερίου, αλλά και την ενισχύοντας τη συνεργασία στο στρατιωτικό τομέα (Ελευθεροτυπία, 12/8).

Η αναμενόμενη επίσκεψη Ερμπακάν στη Συρία, καθώς και αυτή του υπουργού του της Δικαιοσύνης Σέβκετ Καζάν στο Ιράκ, όπως και η πρόταση για ομαλοποίηση των σχέσεων με το ρωσόδουλο ΡΚΚ, είναι αποδείξεις της αντιδυτικής στροφής της Τουρκίας.

Ο Ερμπακάν, σαν άλλος Παπανδρέου, εκμεταλλεζόμενος την ευρωπαϊκή απομόνωση, ρίχνει την

πρόταση στην τούρκικη αστική τάξη για "συνεργασία των ισλαμικών χωρών", καθυστερώντας την παράλληλα ότι δεν εκτρέπει τη χώρα από το φιλοδυτικό της προσανατολισμό. Αυτός ο παλιός ισλαμοφασίστας κινείται ήδη στην προκήρυξη πρόωγων εκλογών για να εξασφαλίσει με λαϊκή εντολή το πέταγμα της φιλοευρωπαϊκής Τσιλέρ από την εξουσία και να διατηρήσει τον έλεγχο της κυβερνητικής εξουσίας.

Στηρίγματά του είναι τμήματα της στρατιωτικής γραφειοκρατίας, η πλούσια αγροτιά και μεγάλα τμήματα της μεσαίας και μικρής αστικής τάξης.

Αυτές οι εξελίξεις αποτελούν μια επιτυχία για τη ρώσικη διπλωματία, που μπορεί να στήνει τα πιο πλατιά αντιδυτικά μέτωπα, αφού απόπλισε τους παλιούς αντιδραστικούς αστούς από το επιχειρήμα της "κόκκινης απειλής".

Σε τελική ανάλυση, όλα θα εξαρτηθούν από την αντίδραση του τούρκικου στρατού, που είναι προσανατολισμένος ακόμα στην Ευρώπη λόγω κεμαλισμού. Ο τούρκικος λαός είναι ωστόσο το ουσιαστικό οχυρό στην ισλαμοφασιστική επέλαση, γιατί και ο στρατός δεν παύει να είναι μια αντιλαϊκή, υπερδεξιά δύναμη στη σημερινή Τουρκία.

Ο Σημίτης προξενήτρα της Σερβίας

Η συνάντηση των προέδρων της Σερβίας και της Κροατίας στον "Αστέρα" της Βουλαγιμένης, με τη μεσολάβηση του Σημίτη στις 8 Αυγούστου, έρχεται να δυναμώσει το μέτωπο της άδικης ειρήνης που θα παγιώσει το διαμελισμό της Βοσνίας.

Καρπός πολυήμερων συνομιλιών και συναντήσεων ανάμεσα στα τρία μέρη, αυτή η συνάντηση είναι η πρώτη μετά την ανακήρυξη της ανεξαρτησίας της Κροατίας το καλοκαίρι του 1991.

Ανοίγει έτσι το δρόμο για την αλληλοαναγνώριση Σερβίας και Κροατίας και τη διευθέτηση μιας σειράς διαφορών που χωρίζουν το αρχικό θύμα της σέρβικης εισβολής με το σέρβικο φασισμό.

Η κίνηση Σημίτη αποτελεί συνέχεια των ακατάπαυστων προσπαθειών της ρώσικης διπλωματίας να τραβήξει τον κροάτικο σοβινισμό σε μέτωπο με τη Σερβία ενάντια στη Βοσνία. Αυτός ο μεγάλος στόχος επιτεύχθηκε τον Αύγουστο του 1995 με την επιστροφή της κατεχόμενης από τους Σέρβους Κράινας στον εδαφικό κορμό της Κροατίας. Από τότε ουσιαστικά άνοιξε ο δρόμος για τη

Συμφωνία του Ντέιτον.

Η Βοσνία έχει το μισό έδαφός της σε κατοχή από τους σερβοφασίστες και το άλλο μισό εγκλωβισμένο μέσα στη βοσνιοκρατική ομοσπονδία κάτω από τη συνεχή απειλή του κροάτικου σοβινισμού για κυριαρχία μέσα σ' αυτήν. Αυτή η κατάσταση εμποδίζει σοβαρά κάθε αγώνα για την ανασύσταση του ενιαίου πολυεθνικού κράτους. Γιατί στερεί από τους Βόσνιους τον άθλιο, ταλαντευόμενο, ασταθή σύμμαχο, τους Κροάτες, ενάντια στον κύριο εχθρό, τους σέρβους φασίστες.

Αν ο Σημίτης κινείται με τέτοια άνεση σήμερα, αυτό οφείλεται στην παχύδερμη, πολιτικά, Ευρώπη και στην πολιτική του ρωσόφιλου Κλίντον, της "παγκόσμιας συνεργασίας και ειρήνης" με τη Ρωσία. Έτσι η τελευταία, με οικουμενική συναίνεση, εξασφαλίζει το διαμελισμό της Βοσνίας και το κλείσιμο ενός πολεμικού μετώπου που ταλάνισε τη Δύση για χρόνια και αφήνεται απερίσπαστη να στήσει το παγκόσμιο αντιδυτικό μέτωπο χωρίς να προκαλεί ανησυχίες σε τμήματα του δυτικού ιμπεριαλισμού.

Η ΑΙΤΙΑ ΤΗΣ ΠΡΟΣΦΑΤΗΣ ΟΞΥΝΣΗΣ ΜΕ ΤΗ ΔΗΜ. ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ

Την τελευταία περίοδο υπάρχει μία όξυνση στις σχέσεις Ελλάδας-Δημοκρατίας της Μακεδονίας, που αποδίδεται από την ελληνική πολιτική ηγεσία σε μια σειρά "προκλητικών δηλώσεων" κρατικών στελεχών της Δημοκρατίας της Μακεδονίας. Σαν τέτοια πρόκληση χαρακτηρίζονται και οι πρόσφατες δηλώσεις του υπουργού Εξωτερικών Φερσκόφσκι ότι δεν υπάρχει περίπτωση να δεχτούν αλλαγή ονόματος. Σαν αποτέλεσμα της αυτής της "αδιάλλακτης στάσης" της κυβέρνησης της Δημ. της Μακεδονίας εμφανίζεται η άρνηση Πάγκαλου να πραγματοποιήσει προγραμματισμένη συνάντηση του με το Φερσκόφσκι και το πάγωμα των διμερών διαπραγματεύσεων.

Στο φ. 259 της Νέας Ανατολής (21/6/1996) είχαμε γράψει ότι «Οι τελευταίες πολιτικές εξελίξεις δείχνουν ότι οι ρωσόφιλοι που κανονίζουν την ελληνική εξωτερική πολιτική ετοιμάζουν ένα νέο γύρο πίεσης στη Δημ. της Μακεδονίας και χρειάζεται να ξαναχρησιμοποιήσουν μερικά το εργαλείο του ονόματος. Η αιτία είναι σαφής: Η κυρίαρχη τάση στην ηγεσία της Δημ. της Μακεδονίας κατήγγειλε τη Ρωσία σαν υπεύθυνη της απόπειρας δολοφονίας Γκλιγκόροφ, ενώ ο τελευταίος καταδίκασε ανοιχτά τις προσπάθειες της Μόσχας να εντάξει τη χώρα του στο "ορθόδοξο τόξο" και επιτάχυνε την πολιτικοστρατιωτική συμμαχία της χώρας του με τη Δύση». Σ' αυτή τη στάση της πολιτικής ηγεσίας της Δημ. της Μακεδονίας πρέπει να αναζητήσουμε τα πραγματικά αίτια της πρόσφατης κρίσης και όχι στην "αδιαλλαξία των Σκοπίων".

Αλλά ως δούμε πόσο προκλητικός ήταν ο Φερσκόφσκι σ' αυτές τις περιφημες δηλώσεις του σε συνέντευξή του στο δημοσιογράφο του Βήματος Μαράκη (11/8). Λέει ο Φερσκόφσκι: «Ας αρχίσουμε από το πλαίσιο που διαμορφώνουν οι αποφάσεις των Ηνωμένων Εθνών και οι συνομιλίες μας στη Νέα Υόρκη. Ο προσανατολισμός που υπάρχει είναι αποφασιστικά στην κατεύθυνση της παράκαμψης των διαφορών χωρίς αμφισβήτηση του ονόματός μας. Δεν υπάρχουν πολλοί τρόποι για να γίνει κάτι τέτοιο. Ο ένας είναι η ελληνική θέση ότι πρέπει να αλλάξουμε το όνομά μας. Ο δεύτερος είναι η δική μας θέση ότι δεν πρέπει να αλλάξουμε το όνομά μας. Η τρίτη δυνατότητα είναι να διαμορφώσουμε ένα modus vivendi, σύμφωνα με το οποίο οι διαφορές θα παραμείνουν, αλλά θα υπάρξει κάποιος είδος πρακτικών μέτρων που θα διασφαλίσουν ότι οι διαφορές δε θα προκαλούν προβλήματα στις καθημερινές σχέσεις και στην ανάπτυξη των κύριων δεσμών -οικονομικών, πολιτικών και κοινωνικών- ανάμεσα στην Ελλάδα και στη Μακεδονία. Νομίζω ότι οι συνομιλίες της Νέας

Υόρκης πιθανότατα θα βοηθήσουν τον τελικό στόχο να βρεθεί ένα είδος modus vivendi μεταξύ των δύο χωρών.

Η θέση μας είναι ότι το κύριο πρόβλημα είναι διμερές ανάμεσα στην Ελλάδα και στη Μακεδονία. Σε αυτό το επίπεδο θα μπορούσαμε να βρούμε μια λογική λύση. Αντίθετα, στο επίπεδο της διεθνούς κοινότητας διαπιστώνουμε ότι η επιλογή του ονόματος κάθε κράτους είναι θεμελιώδες μέρος των κυριαρχικών δικαιωμάτων του. Ούτε, δε, υπάρχει πίεση από τη διεθνή κοινότητα γι' αυτό το συγκεκριμένο σημείο».

Οι δηλώσεις Φερσκόφσκι βρίσκονται καθαρά στα πλαίσια των συμφωνιών και των διαπραγματεύσεων ανάμεσα στις δύο χώρες και δεν περιέχουν καμία πρόκληση, παρά τις απαράδεκτες θέσεις του στο μειονοτικό. Το ζήτημα του ονόματος είχε περάσει σε δεύτερη μοίρα ήδη με την Ενδιάμεση Συμφωνία, όπου η Ελλάδα δέχτηκε το δικαίωμα της Δημοκρατίας της Μακεδονίας να χρησιμοποιεί το όνομα Μακεδονία είτε με επιθετικό προσδιορισμό είτε με τη μορφή της σύνθετης ονομασίας είτε με οποιαδήποτε άλλη μορφή. Ήταν η εποχή που φαινόταν ότι η πίεση στη Δημ. της Μακεδονίας για την ένταξή της στο "ορθόδοξο τόξο" απέδιδε καρπούς, όταν εγκαινίασε φιλικές σχέσεις με τη Σερβία. Τότε η Ελλάδα, στα πλαίσια της πολιτικής της απορρόφησης, μαλάκωσε τη σκληρή της στάση για το όνομα. Όμως στη συνέχεια η Δημ. της Μακεδονίας πρόβαλε μια σειρά αντιστάσεις. Αρχικά ήταν η καταγγελία των Ρώσων για την απόπειρα δολοφονίας του Γκλιγκόροφ και στη συνέχεια οι δηλώσεις Γκλιγκόροφ για την άρνησή του να ενταχθεί στο "ορθόδοξο τόξο" και τη θέληση της χώρας του να συνάψει όσο το δυνατόν πιο στενές σχέσεις με τη Δύση. Συγκεκριμένα ο Γκλιγκόροφ είχε δηλώσει στη Herald Tribune, 19 Απρίλη, για το "ορθόδοξο μπλοκ", όπως το ονομάζει ο ίδιος: «Ο Γραμματέας της Ρώσικης Συνταγματικής Επιτροπής ήρθε και προσπάθησε να μου το πουλήσει. Το απέρριψα και απογοητεύτηκε». Τελευταίο δείγμα της ρήξης της Δημοκρατίας της Μακεδονίας με τη Ρωσία εί-

ναι η αποτυχία συμφωνίας για βαλκανικό αγωγό πετρελαίου μεταξύ της GAZPROM και της ρώσικης κρατικής εταιρείας πετρελαίου.

Αυτή η αντίσταση είναι που προκαλεί τις ελληνικές πιέσεις και όχι οποιαδήποτε προκλητικότητα της Δημ. της Μακεδονίας.

Δεν είναι λοιπόν τυχαίο ότι είναι η Ελλάδα που προκαλεί και καταπατά την Ενδιάμεση Συμφωνία. Στην ίδια συνέντευξη ο Φερσκόφσκι λέει: «Αυτή την περίοδο μετά το ενδιάμεσο σύμφωνο, η Μακεδονία δεν έκανε τίποτα που να ρίξει σκιά στις σχέσεις της με την Ελλάδα και στην προσπάθεια βελτίωσής τους. Αντίθετα, η Ελλάδα αποφάσισε να αυξήσει την πίεσή της επάνω μας...»

Κατά πρώτον, η Ελλάδα πρακτικά επεδίωξε να αναβάλει για μακρό χρόνο τη Συμφωνία Συνεργασίας της Μακεδονίας με την Ευρωπαϊκή Ένωση. Θα είχε συμβεί αυτό αν ήταν επιτυχής η ελληνική παρέμβαση στη διάρκεια των διαπραγματεύσεων. Σύμφωνα με το Ενδιάμεσο Σύμφωνο, η Ελλάδα έχει δικαίωμα για επίσημο σχόλιο μόνο αν κάποιος Οργανισμός χρησιμοποιεί όνομα άλλο από την αναφορά των Ηνωμένων Εθνών. Στην περίπτωση αυτή όμως δεν υπήρξε τέτοιο θέμα γιατί η Ευρωπαϊκή Ένωση χρησιμοποίησε την αναφορά στη Μακεδονία, δηλαδή Former Yugoslav Republic of Macedonia. Δεν υπήρχε λοιπόν αιτία για σχόλιο. Εν τούτοις έγινε από την Ελλάδα ένα πολύ σκληρό σχόλιο για το πώς θα πρέπει να υπογραφεί η Συμφωνία...

Δεύτερον, υπάρχουν όλες αυτές οι πρακτικές περιπλοκές με τις εταιρείες από τις δύο χώρες που προσπαθούν να συνεργασθούν. Το φαινόμενο αυτό δείχνει μια αύξηση της πίεσης...»

Είναι λοιπόν η Ελλάδα που βρίσκεται πάλι σε ρόλο εμπρηστή στα Βαλκάνια για λογαριασμό της ρώσικης υπερδύναμης. Πρέπει όλοι οι δημοκράτες της χώρας να καταδικάσουν την πολιτική του στραγγαλισμού της Δημ. της Μακεδονίας για την ένταξή της στο "ορθόδοξο τόξο" και να υπερασπίσουν το δικαίωμα αυτής της χώρας στο όνομά της και στην εθνική της ανεξαρτησία.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΗΣ

Αγαπητοί αναγνώστες
Μας συγχωρείτε για την ασυνέπεια που δείξαμε στην έκδοση αυτού του φύλλου, που είχε προαναγγελθεί για τις 24 Αυγούστου. Η αιτία βρίσκεται στο ότι περιμέναμε πρώτα να κλείσει η συμφωνία με το "Ουράνιο Τόξο", πράγμα που άλλαξε, όπως καταλαβαίνετε, δραματικά τα δεδο-

μένα της εκλογικής μάχης. Σε ό,τι αφορά το επόμενο φύλλο, η ημερομηνία έκδοσής του θα πρέπει να είναι γύρω στις 13 του Σεπτεμβρίου. Πάντως και αυτή θα κριθεί από τα καθήκοντα της προεκλογικής δουλειάς. Συμβαίνει οι συντάχτες της Ν.Α. να αναλαμβάνουν και μεγάλο μέρος της προεκλογικής δουλειάς.

